

Minä olen sairas ihminen. Yliherkkä, pahansisuihin, neuroottinen ja ruma. Hyvin ruma. Entäpä ajatukset? Ne oikein kihisevät minussa. Paisuvat, vellovat, vääntyilevät ja vaativat päästä esiin. Mutta liika tiedostaminen... ai ai, se vasta onkin sairaus, täydellinen ja todellinen sairaus.

Luuletteko te, että pyytelen anteeksi? En missään nimessä. Seison tässä edessänne rinta rottingilla.

Kuka minä sitten olen? Kuka minä olin, olisi parempi kysymys. Minä tein töitä, luoja miten minä tein töitä. Aina ajoissa, aina valmiina, aina valmiina... Katsokaa näitä käsiä, aina valmiina!

Mutta nyt olen tässä. Miten tulen toimeen? En minä tulekaan toimeen, toimeen tulevat vain toiminnalliset ihmiset!

Minä haluaisin muuttua hyönteiseksi tai kuraksi tai kerjäläiseksi. Mutta ei minusta minkään ole. Asian ydin on siinä, etten kyennyt tulemaan miksikään. Ja minä aloin tehdä älyttömiä tekoja ja erityisesti silloin kun tiesin ettei niitä pitäisi missään tapauksessa tehdä. Olisittepa nähneet mitä tapahtui sille muistiolle, mikä uskottiin juuri minulle... Tai mitä sanoin johtajalle kuukausikeskustelussa...

Kyllä minä häpesin, mutta lopulta aloin tuntea jonkinlaista katalaa nautintoa. Taas tuli tehtyä jotain peruuttamatonta! Taas tuhosin omat mahdollisuuteni! Ja se oli vapauttavaa, voi luoja! SE OLI VAPAUTTAVAA!

Kuulitteko? Joku koputtaa. Nyt ne tulevat. Mutta sitä ennen...